

"Cal fer una proposta federal a Espanya"

Pasqual Maragall (Barcelona 1942), candidat a president del PSC, ha dissenyat amb la bandera de la seva gestió com a alcalde de la Barcelona Olímpica, una candidatura PSC-Ciutadans pel Canvi, reforçada per IC-V, que vol posar fi a vint anys de govern Pujol.

Aconseguir una entrevista amb Pasqual Maragall ja és gairebé tan difícil com amb Jordi Pujol. I és que aquests dos candidats tenen totes les energies concentrades en l'esforç final d'una campanya electoral —de fet, ja fa més d'un any que dura— que pot determinar l'hegemonia política catalana dels anys vinents.

Submergits, doncs, en aquesta voràgine electoral, s'entén que els organitzadors de campanya del PSC-Ciutadans pel Canvi, tot i que la redacció de Barcelona d'aquest setmanari es trobi a unes poques cantonades de l'oficina electoral del candidat socialista, concedissin uns minuts d'entrevista a uns 130 quilòmetres de distància, als Aiguamolls de l'Empordà.

Mentre Pasqual Maragall recupera l'alè, després d'una passejada amb bicicleta pels aiguamolls, envoltat d'un estol de reporters gràfics de premsa i televisió, i abans de fer cap a Figueres, on ja l'esperaven a dinar simpatitzants de la comarca, EL TEMPS va poder parlar durant uns moments amb el candidat socialista.

—Anirem al gra, que tenim poc temps. En la seva proposta de finançament reclama d'equiparar, en un període de vint anys, la despesa autonòmica entre les autonomies de règim comú i les de règim foral. És una reedició del café para todos?

—No, no. Variaria segons les competències. Això, ho reclamem per a autonomies com Catalunya, que tenen les mateixes competències que les de règim foral. Una autonomia que té les mateixes competències que els bascos hauria de tenir les mateixes despeses per habitant. Això trigarà força, perquè ells tenen un 70% més de la despesa. Triguem molt a igualar-ho, perquè no volem que ells baixin. Però el federalisme no és pas

això; el federalisme fiscal o financer és això més la mateixa despesa per habitant de l'estat a les àrees metropolitanes grans.

—Com resumiria breument la seva proposta federalista, doncs?

—Són quatre punts de federalisme fiscal, un parell de punts de federalisme cultural, un de federalisme polític i dos de federalisme judicial.

—... i?

—Els fiscals són: igualar el règim foral i el comú; distribuir la despesa entre administracions de manera que l'estat hi aportï un 40%, i autonomies i administració local, un 30% cadascuna; que les àrees metropolitanes de més d'un milió d'habitants rebin la mateixa inversió per càpita de l'estat; i establir un saldo fiscal equitatiu, basat a pagar per renda i a cobrar per població. Però, en aquest darrer punt, hi faig un incís. Com que nosaltres anem endarrerits, perquè aquests últims set anys o deu no hem bufat cullera, durant un temps hauríem de tenir, naturalment, una despesa més alta que no la que correspondria a la població.

—El pacte fiscal serà un dels punts clau de la legislatura vinent?

—No, n'és un, però no pas l'únic. Hi ha un cinquè punt de federalisme fiscal, que és el que demana Andalusia i jo hi estic d'acord. Chaves proposa uns deu anys per a recuperar els retards històrics. No recla-

men el dret per sempre, sinó per un període que permeti de recuperar els enderriments.

—Per proposar una reforma del finançament cal consens. És possible a Catalunya?

—Absolutament. L'única pega que tenim, però que superarem, és que Convergència demana impostos, és a dir, només demana els instruments per a aconseguir els objectius, però no els objectius. En això van equi-

"A les Illes i a l'Aragó ha guanyat la gent amiga de Catalunya. Antich vol posar fi al turisme massificat i reconèixer el català. Iglesias diu que l'anticatalanisme és mort a l'Aragó. Tot això permet obrir una nova etapa d'amistat."

vocats; han d'entendre que cal que nosaltres fem una proposta federal a Espanya, que no sigui discutida en termes de veure qui esgarrapa més, si no, s'esveraran i no aconseguirem res. Primer hem de dir on volem anar. Si ens posem d'acord en els objectius, ja ens posarem d'acord en els instruments.

—*Fora de Catalunya és possible el consens?*

—Seguir l'estratègia de marcar, com deia, els objectius és la manera com Catalunya ha actuat quan les coses li han anat bé. En la constitució, per exemple, vam anar així. Una bona proposta —que vam haver de casar amb les dels altres—, però vam aconseguir el que tenim.

—*Avui té un sopar amb gent del món de l'esport. El seu programa parla de potenciar els esportistes catalans, de fer que l'esport sigui una eina de projecció internacional de Catalunya, però no diu res de les seleccions catalanes. Que són un obstacle?*

—No, no. Jo vaig signar-hi el primer dia. Però passa que, quan van fer la llei, es van equivocar, i les van fer obligatòries. Sempre s'han excedit, i després han de fer marxa enrere en totes les coses que fan per collar la rosca. Hi ha un dictamen del Consell Consultiu contra l'obligatorietat de la selecció catalana, i em sembla molt entenimentat. Però no són cap obstacle, al revés, són una cosa natural. L'altre dia, Manuel Royes, l'alcalde de Terrassa, em deia que ell ja havia jugat amb la selecció catalana d'hoquei durant el franquisme. Aleshores no eren ben vistes i feien els possibles perquè no existissin, però ara no hi ha cap dificultat.

—*Cap dificultat, si no són oficials. Ara, vostè és partidari que puguin participar en competicions oficials internacionals?*

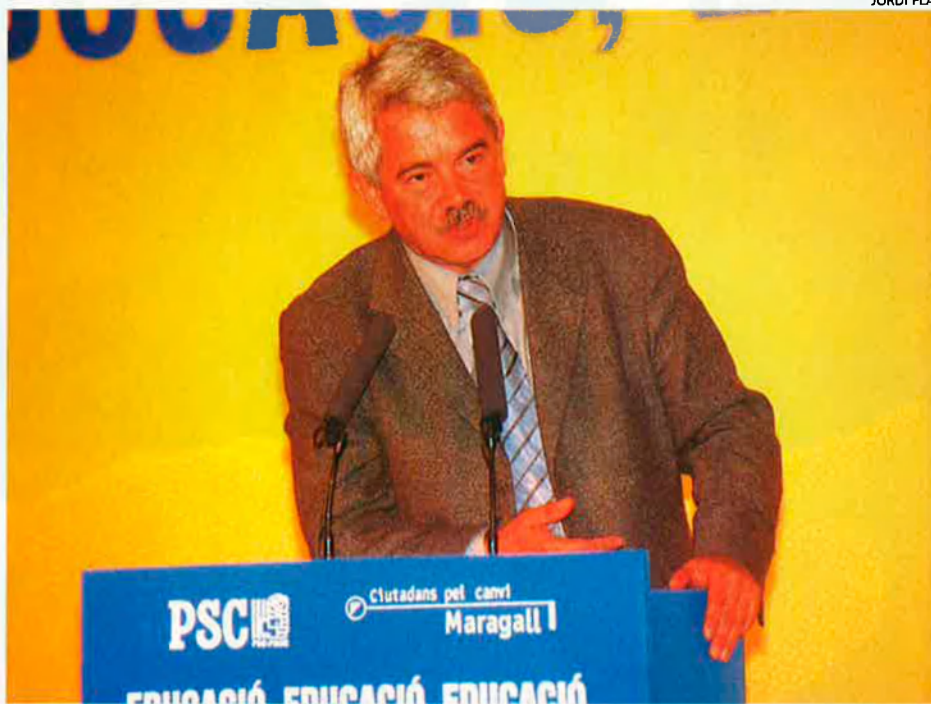
—Bé, això és més complicat. Hi ha les federacions internacionals que tendeixen a simplificar. Els anglesos, escocesos i gal·lesos ho aconseguen en rugbi i futbol. Però la tendència és més aviat la contrària.

—*En el programa també hi ha propostes sobre la presència de Catalunya als llocs de decisió d'Europa?*

—Els que hem tingut, no els hem fets servir... Jo vaig ser president del Comitè de les Regions.

[*Qui porta l'agenda del candidat, ens interromp per indicar-nos que tenim un minut més d'entrevista. Però, com en tota negociació, en demanem tres i n'aconsegüim dos.*]

—...Primerament —continua el candidat Maragall— vam desapropiar el Comitè de les Regions quan hi érem. Sort que hi era jo, com a alcalde de Barcelona, que era president del Comitè, perquè, si no, Catalunya no hi era! Hem desapropiat que l'article 146 del Tractat de Maastricht, preveu que en els consells de ministres europeus, quan la matèria tractada, per exemple cultura, ha estat traspasada en exclusiva als *länder* o

comunitats autònomes, que siguin els ministres o consellers regionals els que representin l'estat. És a dir, comencem pel que ja tenim i després ja farem volar coloms.

—*Quant a regionalització, defensa la creació de set territoris... És una substitució de la divisió provincial actual?*

—Sí, perquè l'estatut ho diu i fins i tot hi ha un mandat parlamentari, i no s'ha fet. Per què? Doncs per por que això fos una olla de grills, i no ho serà. Hi ha el Pirineu, l'Ebre, la Catalunya central, la Regió Metropolitana que s'ha de restituir... Les províncies tenen el problema que són circumscripció electoral; amb la nova llei electoral que farem no n'hi haurà, de problema, però caldrà veure com se soluciona en les eleccions al Senat i a les generals. L'ideal seria que les províncies s'adaptessin a les regions.

—*Els nous governs de les Illes i l'Aragó tenen bona predisposició a establir relacions amb el Principat...*

—Sí, s'obre una nova etapa. En aquestes dues comunitats autònomes, hi han guanyat gent amiga de Catalunya. Antich vol posar fi al turisme massificat i vol reconèixer el català. Iglesias va dir que l'anticatalanisme era mort a l'Aragó. Tot això permet d'obrir una nova etapa d'amistat.

Fa estona que ens indiquen que sobrepassem el temps reservat a l'entrevista. Pasqual Maragall ha d'atendre una periodista del setmanari *The Economist*, a la qual ha destinat deu minuts més del temps de la seva campanya. Les moltes preguntes que ens resten per fer al candidat a president socialista potser es podran abordar en una altra ocasió, després del 17 d'octubre, sense la urgència de la campanya electoral.

Enric Rimbau

"Jo vaig signar-hi el primer dia [per les seleccions esportives catalanes]. Però passa que quan van fer la llei es van equivocar, i van fer-les obligatòries. Sempre s'han excedit, i després han de fer marxa enrere en totes les coses que fan per collar la rosca. Hi ha un dictamen del Consell Consultiu contra l'obligatorietat de la selecció catalana, i em sembla molt entenimentat."